

เด็กวันนี้ที่เจ็บปวด

>>> หัวใจเด็กที่ปวดร้าว เพราะก้าวเร็วไปตามที่สิ่งผู้ใหญ่ต้องการ <<<

เหตุการณ์กราดยิงในห้างโดยเด็กอายุเพียง 14 ปี เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อที่สังคมไทยเดินมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร ? มันหดหู่ หมดหวัง เห็นแต่เชื้อร้ายที่กำลังเข้ามาทำลายสังคมแห่งสันติ มันเจ็บปวดที่เห็นเด็กวันนี้กำลังเดินไปบนทางแห่งความรุนแรง จะโทษอะไรดี!!! โทษเกมส์ก็ไม่ใช่ โทษความเจริญที่รวดเร็วเกินไปก็ไม่ใช่ โทษตัวเราทุกคนนี่แหละ ที่ปล่อยให้เชื้อชั่วเข้ามาสู่ชีวิตโดยมิได้ช่วยกันสร้างภูมิ เพราะมัวเอาแต่ตัวใครตัวมัน เสพสุขส่วนตัวอย่างเดียว

ลองหันมาจริงจังกับการปลูกฝังเด็ก ๆ โดยการคำนึงถึงว่า เราปรารถนาจะให้เด็กเป็นอย่างไร เราก็ต้องสร้างสิ่งแวดล้อมแบบนั้น ไม่จำเป็นต้องไปกดดัน บังคับ ให้พวกเขาทำตามใจเรา ดังที่ โดโรธี ลอว์ โนลตุ นักเขียนชาวอเมริกัน เขียนบทกวีนี้ไว้

ถ้าเด็กอยู่กับการวิพากษ์วิจารณ์ เขาเรียนรู้ที่จะตำหนิติเตียน ถ้าเด็กอยู่กับความเป็นอริ เขาเรียนรู้ที่จะสู้ ถ้าเด็กอยู่กับความหวาดกลัว เขาเรียนรู้ความวิตกกังวล ถ้าเด็กอยู่กับความสงสาร เขาเรียนรู้การเสียใจในตัวเอง ถ้าเด็กอยู่กับการหัวเราะเยาะ เขาเรียนรู้ความประหม่าขาดเงิน ถ้าเด็กอยู่กับความริษยา เขาเรียนรู้ความอิจฉา ถ้าเด็กอยู่กับความละอาย เขาเรียนรู้ที่จะรู้สึกผิดในตัวเอง ถ้าเด็กอยู่กับการให้กำลังใจ เขาเรียนรู้ที่จะมั่นใจในตัวเอง ถ้าเด็กอยู่กับขันติ เขาเรียนรู้ที่จะอดทน ถ้าเด็กอยู่กับคำชมเชย เขาเรียนรู้จักการชื่นชม ถ้าเด็กอยู่กับการยอมรับ เขาเรียนรู้ที่จะรัก ถ้าเด็กอยู่กับการเห็นดีเห็นงาม เขาเรียนรู้ที่จะรักตัวเอง ถ้าเด็กอยู่กับการเห็นพ้องยอมรับ เขาเรียนรู้ว่า มันดีที่จะมีเป้าหมาย

ถ้าเด็กอยู่กับการแบ่งปัน เขาเรียนรู้

ความโอบอ้อมอารี ถ้าเด็กอยู่กับความซื่อสัตย์ เขาเรียนรู้การมีวาจาสัตย์ การพูดความจริง ถ้าเด็กอยู่กับความเป็นธรรม เขา

เรียนรู้ความยุติธรรม ถ้าเด็กอยู่กับความเมตตากรุณา เขาเรียนรู้การเคารพนับถือ ถ้าเด็กอยู่ด้วยความจริงใจ เขาเรียนรู้ที่จะมีศรัทธาในตัวเองและในคนอื่นรอบตัว ถ้าเด็กอยู่ด้วยความเป็นมิตร เขาเรียนรู้ว่า โลกนี้เป็นสถานอันน่าอยู่ (วิภาดา กิตติโกวิท แปล)

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>